

La batalla de Vila-seca a la Guerra del Francès (19-I-1812)

Napier és l'únic autor que parla de l'intent del capità Codrington de recuperar Tarragona i la seva presa com a presoner igual que dos capitans que es trobarien a Salou. La marina britànica féu importants esforços per trencar el bloqueig imposat per Napoleó i per a poder penetrar a la península. Aquesta marina sempre fou present a les nostres costes, fins i tot en el moment de la caiguda de Tarragona a les mans de Suchet. Però s'ha de dir que en acabar la guerra, els anglesos van destruir part de la indústria de la costa catalana per tal d'evitar uns segurs competidors als seus negocis.

Encara recollim una notícia interessant, coneguda gràcies a l'ajut de Ramon Farricó: «El dia 20 de febrer de 1812 es donà sepultura al fossar de Vila-seca al cadàver de Benet Bizon, tambor d'ordres del batalló del general Manso. Rebé els sagraments. Fou ferit greument en la batalla del dia 19 de gener».

Si s'ha seguit amb atenció l'explicació de

les dues notes anteriors i la darrera, el lector s'haurà adonat que els dos cronistes i la nota no coincideixen amb les fonts donades per les monografies de la Secció de Lletres de l'Agrupació Cultural a l'hora de donar una data exacta per la batalla.

Mn S. Babet i Agustí M. Gibert ens diuen que la batalla es va produir el dia 20, mentre que les fonts franceses i la nota del Llibre d'Òbits afirmen que es produí el dia 19.

Hom dona suport a les fonts franceses perquè se'ns aporten les dates de l'arribada de les tropes a Reus, el dia 18, i després a Vila-seca i a Tarragona. Per tant, segueixen un esquema cronològic que no s'empra en les explicacions dels dos autors posteriors.

A més, els francesos rebien cartes de com anava tot a les nostres terres, per tant, estaven molt ben informats de com va succeir tot, al contrari de les dues fonts catalanes, que foren escrites uns anys més tard i es guaiaren més de la memòria dels vila-secats, que podria haver estat induïda

a l'error. D'altra banda, s'entén que el Llibre d'Òbits no permet aquestes errades ja que en ell els rectors apuntaven les morts del moment, i es podria pensar que el dia 19 foren enterrats alguns francesos, el que hauria facilitat la tasca del mateix capellà a l'hora de buscar la data en què el tambor del general Manso fou ferit.

Per acabar, ens agradaria afegir a tot això que la victòria d'en Manso fou un petit gra a la derrota de les tropes napoleòniques que no foren totalment vençudes fins tres anys més tard a la famosa batalla de Waterloo. D'altra banda, aquest gra de sorra es repetí a Altafulla el 24 de gener de 1812, és a dir, cinc dies després de la batalla de Vila-seca.

Suchet, L.G. *Memoirs of the war in Spain*. Londres, 1829. Pàg. 249-250.

Napier, W.F.P. *History of the war in the Peninsula and in the South of France, From the year 1807 to the year 1814*. Vol. 2. 1832. Pàg. 315.

Arsis Parroquial de Vila-seca. *Llibre d'òbits*. Tom 3r.

Delimitada la vil·la romana de la Canaleta

L'empresa CODEX de Tarragona ha estat realitzant tasques de delimitació a la vil·la romana partida de la Canaleta, propietat dels germans March Guardiola, tocant a la parada del castell. Als voltants dels anys setanta, el Grup de Recerques de Vila-seca va descobrir-ne les primeres restes.

Aquest escrit només vol recordar allò que molts ja coneixien i el que alguns tot just acaben de descobrir. L'arqueòloga Maria Adserias Sans al seu llibre de les Monografies de Vila-seca, publicat per la Secció de Lletres de l'Agrupació Cultural el 1998, "Evidències del passat. Prehistòria i món antic a Vila-seca", ens parla d'aquestes troballes arqueològiques. El curiós d'aquesta descoberta és que es tracta d'una vil·la de l'època romana (datada entre el segle I aC i el I o II dC) que conté restes d'un forn de ceràmica, on s'hi fabricaven àmfores. El Grup de Recerques, a finals dels setanta, hi van realitzar 26 sondejos en uns 1.600 metres quadrats. Aleshores s'hi van poder veure estructures de paviments, abocadors, tres dipòsits, conduccions i habitacions. Al voltant d'aquest possible forn d'àmfores s'hi van trobar nombrosos bocins d'àmfora que són, com els arqueòlegs anomenen, peces

de rebuig, doncs quan la terra es remou i aquests fragments canvien de lloc, ja no poden datar el jaciment, doncs es remou la terra i canvien de nivell. Si, en canvi, que es pot esbrinar la procedència d'aquests fragments segons la terra amb què s'han construït i les seves formes.

Un dels inconvenients que la Maria Adserias cita al seu llibre és la proximitat d'aquest jaciment amb el nucli urbà de Vila-seca. Ara que s'han realitzat les

delimitacions per conèixer l'extensió d'aquesta vil·la es deuran haver de respectar aquestes troballes i, és possible, que algun pla urbanístic s'hagi de modificar. Encara que per a alguns (propietaris, constructors...), totes aquestes troballes puguin representar algun maldecap, molts altres estem contents: augmenten els coneixements i testimonis sobre la història del nostre poble, ens fa sentir viva i en demanem un respecte.